

4. Nevítaná návštěva

Poslední kus cesty ke mlýnu Kristina běžela. Těšila se už, že zase uvidí své kočky. Jen ta těžká taška s nákupem pro dědu Kalouska jí bránila běžet ještě rychleji.

Před domem stálo auto. Nízký sporták. Kristina se podívala. Když přišla blíž, zaslechla z domovních dveří hlasy.

„Rozmyslete si to dobře, pane Kalousku. Tak velkorysou nabídku už od nikoho jiného nedostanete!“ slyšela Kristina chraplavý hlas.

Děda Kalousek odpověděl: „Žádnou nabídku nepotřebuju, dobrou ani špatnou. Chci si dům prostě nechat. Už jsem vám to řekl několikrát. Nevím, co bych k tomu ještě dodal.“

Druhý vyjednávač se pokusil nasadit přívětivější tón. „Samozřejmě vaše rozhodnutí plně respektujeme, pane Kalousku. Věřte mi, že to s vámi myslíme dobře. Co byste si například počal sám tady venku, kdybyste dejme tomu onemocněl?“

„Vy jste skutečně vtělená ohleduplnost!“ Kristina dokonce až za roh domu mohla na dědově hlase poznat, že jim nevěří ani za mák.

„Samozřejmě bychom byli rádi, kdybyste nám to všechno prodal. Proč bychom to zapírali? Natož, když vám za tak starý barák nabízíme tak vysokou cenu. Ale myslíme při tom i na vás, pane Kalousku.“

„K čemu je mi vysoká cena, když se spoustou peněz

na kontě budu sedět někde v domově důchodů a budu se tam cítit mizerně? Tu radost, kterou mám ze svého vlastního místečka, si pak nekoupím ani za všechny peníze na světě.“

„No dobře,“ zavrčel znovu první hlas se špatně skrývaným hněvem. „Ale až na tom budete tak špatně, že už si sám nevystačíte, a rozhodnete se prodat, může být už pozdě. My svůj kapitál nemůžeme nechat ležet a čekat, až... prostě, nemůžeme čekat na vaše rozhodnutí.“

„To od vás ani nikdo nechce, pánové.“

„No tak dobře,“ řekl druhý znovu, „nechám vám tady kartičku. Kdybyste si to v nejbližší době přece jen rozmyslel, stačí zavolat. Přejdeme hned, jak to bude možné.“

„Na shledanou, pánové!“

„Na shledanou.“

Kristina slyšela zabouchnout dveře.

Vystoupila zpoza rohu. Dva muži právě nastupovali do auta. Protože to byl kabriolet, mohla slyšet, jak ten s chraplavým hlasem druhému něco říká. Znělo to jako „Však já mu ještě ukážu!“ nebo tak nějak, jistá si tím být nemohla.

Motor naskočil, auto se otočilo a vyrazilo kolem Kristiny tak rychle, že mu od zadních kol tryskaly fontány drobného šterku.

Kristina zatáhla za starobylou šňůru zvonku vedle vchodu a spustila tím divoký kravál uvnitř. Starý pán s orlím nosem a přívětivýma očima otevřel.

„Á, to jsi ty, Kristino!“

„Kdo to byl, dědo?“

„Lidi, co by strašně rádi koupili můj dům.“

„Ale ty ho neprodáš, že ne?“

„Ne, a těmhle dotěravcům už vůbec!“

„Taky by chtěli takové krásné bydlení v lese?“

„Kdepak bydlení, o bydlení jim vůbec nejde. Restauraci by z toho chtěli udělat.“

„Restauraci? Kde by se dalo jíst?“

„Jo, nějaký docela nóbl podnik. Už na to mají nějaké plány, říkali. Přitom jsem jim jasně řekl, že to prodávat nebudu.“

„To by tady určitě nemohly zůstat ani moje kočičky?“

„To určitě ne. Ale už o tom raději nebudeme mluvit. Tohle je nákup od řezníka?“

„Ano.“ Kristina zalovila v kapse. „A tady je šestnáct korun zpátky.“

„Děkuju, tos mi moc pomohla. Pojd', podíváme se na kot'ata, a pak můžeš jít se mnou do zahrady. Švestky jsou zralé, můžeš jich sníst, kolik chceš. A nějaké si vzít i s sebou domů.“

„Prima, švestky mám moc ráda.“

Pan Kalousek odstrčil závoru ke sklepu a sešel dolů, Kristina za ním. Kočky se tu zřejmě cítily dobře. Dováděly spolu, lezly jedna přes druhou a mezi tím se občas napily z mističky. Kočičí máma spokojeně přihlížela, celou scénu si svědomitě obešla a pak se zase

pohodlně stulila do klubička ve svém koutku.

„Už jsi jim dal jména?“

„Ano. Víš, dalo by mi moc práce vymýšlet každému zvláštní jméno a pak si je ještě všechna pamatovat. Na to už jsem moc starý. A tak jsem si řekl, jestli proti tomu nic nemáš, že jim budu říkat prostě Alfa, Beta, Gamma a Delta.“

„Jak? Alfa...?“

„To jsou první písmena řecké abecedy. Tohle černé je Alfa, to s bílými tlapkami je Beta, tady tohle Gamma, to poznám podle téhle skvrny tady nahoře, a to šedivé je Delta.“

„Dobře, tak já to zkusím. Ty jsi Alfa, ty Beta, tohle je...“

„Gamma.“

„...Gamma, a tohle šedivé Delta.“

„Řekl bych, že tu už docela zdomácněly. Máma tady nejdřív celé okolí pořádně prozkoumala a pak se spokojeně vrátila sem do sklepa.“

„Prima. Měla jsem ti vyřídit pozdrav od maminky. Je moc ráda, že ses těch koček ujal. Chtěla ti dokonce zavolat, ale v seznamu číslo nenašla, Kalousků tam bylo víc.“

„Já jsem Jindřich Kalousek, řekni jí. Můžu ti potom napsat číslo na lístek. A kdyby si rodiče chtěli někdy v neděli udělat procházku, budou tady u mě vždycky vítáni.“

„Tak jo, já jim to vyřídím. Půjdeme na ty švestky?“

„Á, máš už hlad, co? No tak jdeme.“

Staroch vyšel ven a stoupal do stráně k vrátkům v polorozpadlém plotě, který obklopoval zdivočelou zahradu. Děvčátko poskakovalo vedle něj a bez přemýšlení se ho chytilo za ruku, jako by se znali už odjakživa.